

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

125. Богословския факултетъ
пл. св. Недѣля Тукъ
и: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука,
и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I. За учители и ученици: за година 100 лева (абонаментътъ е само годишенъ); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на единъ пжтъ); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментътъ е само годишенъ и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притуржитъ, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомѣстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ; последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Кое начало ще надделѣе? — † Видинский Неофитъ.
2. Сближение на народитъ чрезъ църквитъ. — Хр. П-въ.
3. Гостуването на сръбскитъ архиерен.
4. Кризата и детето. — Стефанъ Д. Дачевъ.
5. Вториятъ томъ на Антипийски.
6. Разочарование у рускитъ безбожници.
7. Официаленъ отдѣлъ.
8. Бележки и отзиви.
9. Дописки.
10. Седмиченъ прегледъ на събитията.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Вести изъ науката и живота.
13. Обявления.

† Видинский Неофитъ.

Кое начало ще надделѣе?¹⁾

Дѣло на сатанинско озлобление бѣше атенататътъ, който преди 8 години разруши тоя катедраленъ храмъ, подъ чийто развалини загинаха стотици невинни човѣшки сжщества. Скрѣбътъ, която тогава бѣ притиснала народната душа, — и най-вече душата на столичани и на тѣхния високопросвѣтенъ Кириархъ, когото Провидението по чудесенъ начинъ опази въ оная фаталенъ мигъ, — бѣше скрѣбъ голѣма, болезнена, съкрушаваща. Но днесъ, гледайки разрушената катедрала благополучно възстановена, велелѣпно украсена и тържествено осветена, ние всички, заедно съ тѣхъ, чувствуваме какъ оная голѣма скрѣбъ се покрива съ една стократно по-голѣма, по-силна и безгранично възторжена радостъ.

За Софийската епархийска църква, па и изобщо за Българската православна църква, днешниятъ

денъ е единъ великъ празникъ, празникъ на блага вестъ и на дивна победа. Участвувайки въ това мило църковно тържество, мене се падна дългътъ и честятъ, прѣвъ отъ всички, отъ името на Св. Синодъ да поднеса вседушевни приветствия и срдвания на Високопреосвещеня Софийски митрополитъ, ревностния вдѣховителъ за столичното храмостроителство, на катедралното църковно настоятелство и на родолюбивото и благочестиво столично паство за тая славна победа, която тѣ, съ бързото възстановяване на пострадалата катедрала, нанесоха на демонизиранитъ рушители.

Въ тая тѣй нагледно и красиво изразена победа ние можемъ да видимъ и възторжено да приветствуваме, изобщо, силата на християнското и на нашето църковно-народно творчество; можемъ да приветствуваме творческата сила на вѣрата и християнския гений. Защото въ тая победа безспорно участвува оная сила, която, презъ времена много по-тежки отъ сегашнитъ, презъ времена на черно робство и безправие, на страшни мжки и страдания, ни помагаше да се опази въ цѣлостъ народния духъ, да се възроди народностното българско съзнание и помогна да се извоюва свободата и независимостта народна.

И днесъ ние имаме единъ добъръ поводъ да си припомнимъ вѣковната и поучителна истина: че дветъ начала, или дветъ сили, — творческа и разрушителна, — силитъ на доброто и злото, никога не сж преставали да се борятъ за надмощие върху роденитъ на тая грѣшна земя. Безспорно, тая борба нѣма да престане и до последния денъ, въ който Всемогщиятъ и Праведенъ Сждия ще отсжди всѣкому отъ последователитъ на тия две начала заслуженото възмездие.

Трѣбва да се подчертае още една истина, че тая борба понѣкога е твърде упорита и жестока. Започва се тя най-напредъ въ душитъ, когато въ тѣхъ, мимо заченкитъ на доброто, лошитъ семена на злото се оставятъ да се вкоренятъ и развиятъ. Оттукъ борбата се пренася въ живота на обществото и въ живота на цѣлия народъ, който пѣкъ, — въ зависимостъ отъ това, кое отъ дветъ начала е надделѣло, — или израства духовно-културно и си създава пълна свобода и мирно благоденствие, или пѣкъ се изражда морално и духовно, изгубва

¹⁾ Речь, произнесена при освещаването на възстановената Софийска катедрала „Св. В. М. Недѣля“ на 7. IV. 1933 г.

националния си ликъ и свободата си, за да пропадне за винаги.

Презъ вѣковетѣ на християнската епоха добротото творческо начало винаги е имало надмощие въ борбата. Това божествено начало е приобщено въ учението на Христа Господа. Съ неговата чудодейна сила сж възродени и просвѣтени душитѣ и сърдцата на голѣма часть отъ земнороденитѣ. Приобщени съ тая благотворна сила и съединени съ извора на вѣрата и любовта, на правдата и моралната чистота, вѣрвацитѣ сж придобивали мощни сили да се противопоставятъ на злото и да го побеждаватъ. Личнитѣ права и свободи, личната саможертва за спасение на ближния, обществениятъ правовъ редъ и духовно-културната висота, до които е достигнало човѣчеството, всичко това се дължи на неотразимото благодно влияние на евангелското учение върху хората, дължи се на идеалнитѣ норми за добродейностъ и човѣщина, изложени въ тия божествени законоположения. Словото на Господа Спасителя, наистина, притежава силата да облагородява сърдцата, да просвѣтлява разума, да възкрилява мисълта и да я напътва къмъ безкрайнитѣ простори въ областта на науката, изкуството, поезията и музиката.

Благотворната сила на Христовото учение представлява извора на най-съвършената, достойна за разумнитѣ същества, религия. Бидейки проникната отъ Духа Божий, по своята същностъ тя е духовно израстване, нравствена красота и блага съзидателна мощь. И поради това носителитѣ и изповѣдницитѣ на тая духовна сила винаги сж били и ще бждатъ истински творци на духовна култура, на миръ и правда и на социално и материално благополучие.

Появявали сж се, обаче, и други учения, — извращаващи смисъла и буквата на Евангелското — съ претенция да морализиратъ хората и народитѣ. Продължаватъ да се явяватъ такива сектантски поддѣления и сега. Нито едно обаче отъ тия човѣшки мждрувания не може да се сравни съ възродителната сила на Христовото божествено учение. До сега поне тия сектантски проповѣди между нашия православенъ народъ не сж повлияли за нѣкакво по-чувствително подобрене на извратени нрави и на враждебни човѣшки взаимоотношения. Напротивъ, отклонили се отъ божественитѣ норми за животъ и благочестие, тия своеобразни умувания сж причинили и причиняватъ между народа ни злъчни раздори, груба вѣроизмѣна и фатално разпокъсване на църковното и народно единство. Безспорно е, че тоя резултатъ отъ сектантскитѣ подвизи не може да се нарече творчество.

Но има учения още по-крайни и още по-пакостни за мирното човѣшко общечитие. Това сж известнитѣ умувания и теории — хипотези на нѣкои мислители, безвѣрници-материалисти. Тия безосновни умувания иматъ твърде гибелно влияние върху съвременната интелигенция. Съ отричане на вѣрата въ Бога-Твореца и съ отричане отговорността за моралната престѣпностъ, въ живота се създава едно положение на безгранична слободия. При това положение лошитѣ семена на злото бързо се развиватъ, грубиятъ егоизъмъ и материалнитѣ интереси се засилватъ, низкитѣ страсти се разпалватъ и между хората се създаватъ чисто животински и насилнически взаимоотношения. Заглушавайки зачатъцитѣ на добритѣ и благородни

чувства въ душата, тия учения на материализъмъ и отрицание, успѣшно помагатъ засилването на моралната поквара и престѣпността, и широко отварятъ пътя на разрушаващата сила. Демонизъмътъ започва своето адско дѣло: разгаря въ душитѣ завистъ, влива въ сърдцата злоба и омраза, създава заговори и атентати, извършва кръвопролития и разрушения.

Следователно, творческиятъ християнски гений, съ силата на вѣрата въ Бога-Твореца, и злобно-рушителниятъ демонизъмъ, съ създаващия безвѣрието материализъмъ, — това сж образитѣ на дветѣ сили, силитѣ на доброто и злото, които исконно се борятъ за надмощие въ свѣта. Българскиятъ народъ отдавна е застаналъ на страната на доброто и творческо начало. Съ усвояване на вѣрата и учението Христово, той вложи въ своята душа творчески сили, създаде си народна просвѣта, духовна култура и нравствена мощь. Съ помощта на тия благотворни сили, той е можалъ да преодолѣе всички изпитни и злополуки, които е срѣщалъ по пътя на своя исторически животъ; съ тѣхна помощъ той е опазилъ и своето самобитно национално съществуване.

Тая истина не би трѣбвало да се забравя. Но, въпрѣки всичко това, ние отново живѣемъ въ времена, когато силитѣ на отрицанието, организирани, открито вършатъ адски покушения върху вѣрата и свободата на нашия народъ. Съ своя сатанински бѣсъ тѣ сж заразили вече множество инакъ добри и разумни българи и сж ги настроили враждебно срещу собствената имъ родина. Чрезъ тѣхъ, силата на разрушението настѣпва съ дива омраза върху всичко, що е здраво, чисто и свето у народа ни. Борбата става все по-жестока и по-решителна. Правятъ се опити, дръзки, отчаяни, насилствени, да се обезвѣри и разврати нашето общество, и да се лиши народътъ ни отъ неговитѣ върховни блага: мира, свободата и държавната независимостъ. Пропагандата въ тая насока е силна и фанатична, срѣдствата сж примамливи и съблазнителни. Въпросътъ е сега: *кой ще победи, кое начало ще надделѣе?* На тоя въпросъ ще отговори здравето на нашитѣ, опазени до сега, морални и национални сили.

Положението, обаче, ясно е очертано. Пъкленитѣ стремежи на мрачния демонизъмъ сж известни. Той чертае на българския хоризонтъ *силуета на ново черно робство и безправие. Но блѣсъка и симфоничната красота на християнската свобода* сжщо тѣй сж известни. Ние видѣхме извършеното отъ злобния омерзителенъ духъ разрушение. Възхищаваме се сега и отъ извършеното отъ благия творчески духъ благолѣпно съзидание. Обектъ на борбата между тия две сили, въ единъ моментъ, послужи тоя катедраленъ храмъ. Разрушенъ до основи при едно адско озлобление, той е възстановенъ въ по-грандиозно отъ предишното велелѣпие, при едно божествено вдъхновение. Днесъ той най-красноречиво говори и убедително доказва, че творческото начало е победната сила въ тоя свѣтъ. Следователно, *творческата сила на доброто винаги ще надделява.*

Прочее, нека всички ние, съ цѣлата църква, мислено да се поклонимъ предъ тая могъща и вѣчно творческа Сила! Нека винаги възторжено прославяме Господа Бога, Твореца на вѣковетѣ и свѣтоветѣ, и усърдно Го молимъ, щото Той, както въ миналото, да закриля измжчения български на-

родъ, да преизпълня душата му съ благи творчески сили, съ вѣра и нравствена мощь, та лесно да преодолява злобната сила на разрушението, и успѣшно да пази, цѣли и непокътнати, своитѣ вѣрховни блага: правото, свободата и държавната независимост, сега и во вѣки вѣковъ.

Сближение на народитѣ чрезъ църквитѣ.

Цѣлъ свѣтъ отдавна копѣе за миръ — миръ истински, благодатенъ, траенъ. Въпрѣки всеобщото желание и ожидание, обаче, такъвъ миръ още не настѣпва. И човѣчеството днесъ е въ страшно размирие. Народитѣ сж разединени и раздалечени единъ отъ другъ, както никогашъ. Съсемъ сж раздѣлени единъ отъ другъ даже народи съседни помежду и твърде близки — еднокръвни, едновѣрни, съ еднаква многовѣковна историческа сждба.

А защо е това така? Какво дѣли народитѣ? Защо не идва възделениятъ миръ?

Затуй не дохожда мирътъ, защото нѣма на лице незиблемата основа, на която той обикновено се държи и крепи. Безъ истина и правда не е мислимъ никакъвъ миръ и не е възможенъ истински животъ. Само истината, по думитѣ на Спасителя, прави свободни хората. Дето нѣма истина, правда и любовъ, тамъ има само насилие, робство и тирания.

Отлично знаятъ това държавницитѣ на нѣкои страни, страни християнски, знаятъ — и пакъ се ржководятъ отъ онова, което само отдалечава мира отъ земята. Отъ не правда и грубъ егоизъмъ се вдъхновяваха тѣ преди 15 години, когато сключваха договоритѣ въ околноститѣ на Парижъ; отъ такава неправда се вдъхновяваха тѣ и днесъ въ своитѣ отношения спрѣмо чуждитѣ страни и народи, безъ да престанатъ при това лицемѣрно да говорятъ, че обичали справедливостта и жадували за миръ. И много отъ християнскитѣ народи вече сж изгубили вѣра въ тия държавници, че ще могатъ сами да оправятъ и умиратъ свѣта. Затова именно преди 12 години тѣ, отъ името на своитѣ църкви, образуваха тѣй наречения „Всемирненъ съюзъ за международно разбираемство чрезъ църквитѣ“, съ ласкавата надежда да успѣятъ да сторятъ онова, което политическитѣ водачи напусто се стараятъ да направятъ.

И, действително, създаването на тоя Съюзъ има своитѣ твърде основателни резони. Ако нѣкои държавници разединяватъ народитѣ, понеже не се ржководятъ отъ божествена правда и християнски моралъ, то християнскитѣ църкви, които сж синонимъ на истина и правда, и чието предназначение е да въдворятъ на земята Христовото царство на правда и миръ, тѣ, действайки съ обединени сили, могатъ и длѣжни сж да работятъ за тѣсното сближение на народитѣ, като съдействуватъ на държавницитѣ да премахнатъ всички дрѣчки на това сближение. А това значи, църквитѣ, като вѣрховни блостители на истината и правдата, като жива, олицетворена съвестъ, властно да припомнюватъ на нѣкои отъ свѣтскитѣ управници за забравената и потѣпкана отъ тѣхъ божествена правда, като поискатъ отъ тѣхъ напълно да се проникнатъ отъ нея и да се ржководятъ въ всички свои действия къмъ другитѣ народи само отъ духъ на взаимно зачитане, обичъ и братство.

Липсата на тоя именно духъ на обичъ и братство не дава на много народи, не дава и на двата съседни народа — българския и сръбския — да заживѣятъ въ миръ и съгласие. Два народа добри, млади, пълни съ жизнени сили, съ велико бждеще предъ себе си, свързани по кръвъ, вѣра и сждба, създадени сѣкашъ само да

се обичатъ и живѣятъ въ пълно разбирателство и миръ като братя, — тия два братски народа, за нещастие, днесъ сж раздѣлени единъ отъ другъ като че ли съ нѣкакви ледени планини. Между тѣхъ има сръдостение отъ голѣмо недовѣрие и омраза. Взаимнитѣ имъ отношения сж отношения като между непримирими неприятели.

Тукъ именно обединенитѣ въ Всемирния съюзъ църкви и се притичатъ на помощъ. Отъ името на тоя Съюзъ висши клирици на Сръбската православна църква, членове на Сръбския националенъ съветъ отъ Съюза, отъ една седмица сж мили гости на Българската църква. Тѣ дойдоха да се съвещаватъ братски съ членоветѣ на Българския национ. съветъ отъ Всемирния съюзъ, да проучатъ причинитѣ на недоразумение между двата народа и да съдействуватъ на държавницитѣ за тѣхното премахване. Цѣлиятъ български народъ съ искрена радостъ посрещна дохождането на високитѣ духовници отъ братска Югославия.

И не е безплодно туй дохождане, не сж напразни и надеждитѣ, които се възлагаха на двата национални съвета.

Най-напредъ, самото дохождане на сръбскитѣ духовници е една голѣма придобивка въ дѣлото на сближение то на двата народа. Защото туй дохождане, макаръ многожелано и отъ дветѣ страни, преди нѣколко години бѣ неосществимо. А и резултатитѣ отъ братското съвещание на дветѣ делегации сж доста задоволителни и утешителни. Въ резолюцията си представителитѣ на двата съвета наричатъ нѣщата почти съ сжщинскитѣ имъ имена. Безъ да искатъ да се занимаватъ съ политика, тѣ, ржководени отъ християнския идеалъ за миръ и братолюбие, подчертаватъ, че е *повелителенъ длѣгъ и крайно време* за дветѣ църкви и за двата едновѣрни народа — сръбския и българския, *да положатъ всички усилия за създаване новъ духъ на отношения помежду имъ*. Тѣ констатираха, че сегашното състояние на неприятелство и неприязнь между двата братски народа е дошло отъ ослабване на християнския духъ — духъ на съгласие и единение, на миръ и братолюбие. Тѣ сж убедени, че двата братски народа, подкрепяни отъ дветѣ църкви, най-близки сестри, отдавайки, по завета на ап. Павла, честь единъ другиму, *взаимно ще тачатъ и обезпечаватъ църковнитѣ си и народно-обществени идеали, права и интереси на честъ, име, езикъ, книга, народно съзнание, съвестъ и развитице у своя си и навсѣкжде*. А за постигане на тая цель делегатитѣ препорчватъ да се взематъ мѣрки *за отстранение на всичко, което създава недоразумения, недоволства, спорове и борба между двата народа*, като се направи нужното за взаимно опознаване, сближение, съгласие и подпомагане. На край делегатитѣ решаватъ, въ скоро време Бълг. нац. съветъ, въ отговоръ на направеното му отъ Югослав. съветъ посещение, да посети последния въ Югославия, като това посещение се завърши съ едно съвмѣтно заедание и съслужение въ Охридъ, града на св. Климента.

Макаръ съдржано и предпазливо да сж изказани нѣщата въ тая резолюция, — защото не могатъ иначе и да се изразяватъ църковници, които притежаватъ само морална сила, — самата резолюция прави отградно впечатление при онова голѣмо безнадеждие и отчаяно положение, до което политическитѣ водачи докараха дѣлото по сближение на двата народа. Напредѣкъ значителенъ въ туй дѣло представлява резолюцията, като се сравни тя съ онова, което председателтъ на сръбската национална група отъ Балканската конференция недавно казалъ въ Букурещъ, именно, че на Балканитѣ имало единъ народъ, който говорѣлъ единъ езикъ съ нѣкои диалекти. Църквитѣ, наистина, не се занимаватъ съ политика и не се наематъ

да разрешаватъ политически въпроси, но, ръководени винаги само отъ истина, справедливостъ и любовъ, тѣ всѣкога могатъ да указватъ силно морално въздействие и да помагатъ за справедливото разрешение на тия въпроси. Тѣ единички днесъ сж въ състояние да допринесатъ най-много за стопяване ледоветѣ между двата братски народа, за събаряне на издигнатото между тѣхъ срѣдостение отъ недовѣрие и омраза.

Хр. П-въ.

Гостуването на сръбскитѣ архиереи.

Пребиваващитѣ въ столицата сръбски архиереи, Тѣхни Преосвещения епископитѣ Охридскитѣ Никола и Новосадскитѣ Иринеи, както и останалитѣ делегати на югославянския комитетъ за миръ и приятелство чрезъ църквитѣ, о. д-ръ В. Яничъ, бившъ министъръ на въроизповѣданията, и протоиерей М. Петровицъ, отъ нѣколко дни сж предметъ на особено внимание отъ страна на цѣлото столично общество, което по много начини имъ изрази своето уважение. Навредъ, по улицитѣ и въ Божитѣ храмове, благочестивитѣ столичани имъ засвидетелствуваха почитьта си като на представители на близка сестра-църква. Интереснитѣ и внушителни фигури на сръбскитѣ архиереи не можахъ да останатъ незабелязани, и навсѣкжде столичното гражданство почтително ги поздравляваше, което е единъ знакъ на добри чувства и гостоприемно благоразположение.

Югославянскитѣ и български делегати започнаха разговоритѣ си въ петъкъ, на 28. IV., сутринтъ, въ Синодалната Палата, следъ молитва въ синодалния параклисъ за успѣшна работа. Първото заседание е протекло въ предварителни разговори по въпроситѣ, които интересуватъ двата национални комитети.

Следъ обѣдъ гоститѣ посетиха нѣкои отъ го-забележителнитѣ мѣста на столицата. Посетиха и столичната катедрала „Св. Недѣля“, която имъ направи много добро впечатление въ сегашния сивъзстановенъ видъ. Разгледаха и магазина на Софийското свещеническо братство, като разпитаха за организацията и работата му. Следъ това Негово Преосвещенство епископъ Николай направи посещение на нѣкои по-видни охридски семейства, на които предаде поздравитѣ отъ тѣхнитѣ близки отъ родния имъ край.

Въ сжбота, на 29. IV., преди обѣдъ, делегатитѣ посетиха и разгледаха Софийската Митрополия, където бѣха посрещнати отъ чиновницитѣ на Митрополията. Тукъ тѣ останаха на заседание въ единъ отъ митрополитскитѣ салони.

На обѣдъ тѣ бѣха на гости на Софийската Духовна Семинария. Тукъ гоститѣ бѣха посрещнати при тържествено биене на камбанитѣ. На главния входъ семинарскитѣ хоръ изпѣ многогѣтие, и следъ това между шпалиръ отъ ученици, при пѣне на „Ангелъ вопияше“, отидоха на молитва въ семинарския храмъ. При входа на храма бѣха посрещнати отъ семинарския клиръ въ облачение. Отслужи се краткъ молебенъ съ многогѣтие за сръбския и български народи. Негово Високоспреосвещенство Софийскитѣ митрополитъ г. Стефанъ съ отбрани думи изтъкна значението на посещението, което се прави на Духовната семинария, и помоли Негово Преосвещенство епископа Николая да благослови ученицитѣ. Преосвещениятъ епископъ се обърна къмъ питомцитѣ на Семинарията съ едно извънредно хубаво и

назидателно поучение, въ което изрази своята голѣма радостъ, че посещава Семинарията. Въ началото той имъ предаде поздравитѣ отъ Охридъ, града на св. Климента, гнездо на много витязи на вѣра и духъ. „Поздравлявамъ Ви, каза Негово Преосвещенство, като чедо на Св. Царь Бориса-Михаила, на Търновския Патриархъ Ефтимия и на великия подвижникъ на българската земя Св. Ив. Рилски. Три имена — близки на васъ, три херои на подвига. Първиятъ херой, Св. Царь Борисъ, просвѣти българския народъ съ Христовата вѣра. Той изпрати въ Охридъ Св. петочисленици (Климента, Сава, Наума, Горазда и Ангелария), за да занесатъ въ този край свѣтлината на вѣрата, благовестието на Христа. Той бѣ голѣмъ херой, защото води борба съ суетата и човѣшката слабостъ, и победи.

„Патриархъ Евтимий е вториятъ херой, който победи невѣрието съ силата на своята вѣра. Вие познавате картината, която изобразява неговото посичане отъ невѣрния завоевател. Джелатѣтъ не можа да го посече, защото ржката му стана неподвижна. Тукъ духътъ и вѣрата победиха невѣрника.

„А третия херой, Св. Иванъ Рилски, срѣдъ усойтъ на Рила води бранъ съ демони и ги победи.

„Бждете и вие такива херои като тѣзи ваши свети отци. Побеждавайте чрезъ вѣра и подвигъ човѣшката суета, побеждавайте невѣрието и злитѣ сили, които нападатъ човѣка съ ожесточение. Вашитѣ св. отци бѣха херои, защото служеха на хероя надъ херойтѣ — Господа Исуса Христа. Станете и вие такива, за да послужите вѣрно на вашия народъ!“

Негово Преосвещенство изрази радостъта си, че въ този Божи храмъ се възнесе молитва за двата братски славянски народи.

Обръцайки се къмъ Ректора на Духованата Семинария Негово Преосвещенство Траянополския епископъ Антимъ, той го помоли да подкани ученицитѣ отъ горнитѣ класове да приготвятъ по едно писмено съчинение на темата, върху която той говори, именно — за тритѣ херои на българския народъ. За най-хубавата отъ тия работи Преосв. Николай внесе една парична премия за Семинарията. А на Преосвещения Ректоръ, като споменъ отъ посещението, поднесе въ даръ една хубава плетена броеница, небесенъ цвѣтъ, работена отъ сестритѣ монахини на моластира „Св. Преображение“ при с. Калище, Стружко. Накрай, той благослови всички ученици поотдѣлно.

На обѣдъ гоститѣ останаха въ Семинарията. Между поканенитѣ бѣха и зам. министъръ-председателтъ г. д-ръ Ал. Гиргиновъ, югославянскитѣ пълномощенъ министъръ г. д-ръ Вукчевичъ, съветникътъ на югославянската легация г. Смилянничъ и други. Презъ време на обѣда се произнеоха кратки речи. Отъ Д-ръ В. Яничъ, съ въодушевление и голѣмъ оптимизъмъ, говори за необходимостта отъ братско разбиращелство между двата съседни народи. Министъръ Гиргиновъ съ сърдеченъ тонъ изказа радостъта си, че се работи за това сближение, и вѣрва въ него, защото пионеритѣ му изхождатъ отъ църквата. Накрай говори и югославянскитѣ пълномощенъ министъръ г. Д-ръ Вукчевичъ, който сжщо изказа вѣра въ успѣха на дѣлото за сближение и приятелство чрезъ Църквитѣ. Презъ време на обѣда семинарскитѣ хоръ изпѣ нѣколко хубави български народни пѣсни, между които и такива отъ македонскитѣ земи. Хубавото пѣние на младитѣ семинаристи се хареса много на всички. Тѣ бѣха вознаградени съ похвали, а о. Д-ръ В. Яничъ подари на хора 1000 динара за купуване на ноти.

Къмъ часа 5 делегатитѣ бѣха гости на г. М. Маджаровъ, въ дома на когото бѣха поканени на чай. А

следъ това присъжествуваха на всенощното бдение въ храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“.

На следващия денъ, недѣля, въ сщия храмъ се отслужи тържествена архиерейска литургия отъ св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Преосвещения епископитъ Николай и Иринеи, архимандрититъ Иосифъ и Кирилъ, протоиерей М. Петровичъ, протопресвитеръ д-ръ Стефанъ Цанковъ, охридския свещеникъ Ахилъ Карадимчевъ и др. Въ олтаря присъжествуваха Тѣхни Високи Преосвещения митрополититъ св. Старо-Загорския г. Павелъ и св. Врачанския г. Паисий, Тѣхни Преосвещения епископитъ св. Стобийския г. Борисъ и св. Траянопольския г. Антимъ и много свещеници. А въ храма, между многохилядниятъ народъ богомолци, бѣха председателтъ на Народното събрание г. Ал. Малиновъ, министъръ г. д-ръ Ал. Гиргиновъ, столичниятъ кметъ г. д-ръ Х. Орошаковъ, генералъ Соларовъ и югославиянския пълномощенъ министъръ.

Преосвещениятъ Епископъ Николай произнесе една рѣдка по своята красота и дълбока мисль проповѣдь, която бѣ разпространена по радиото. Проповѣдта ще предаде въ идния брой на вестника. На края той благослови богомолцитъ, а на мнозина предаде за благословение и кръстчета отъ манастира „Св. Наумъ“.

Следъ литургията се отслужи молебень въ павилъона предъ храма по случай Деня на детето. Взеха участие и архиерейтъ - гости. А следъ обѣдъ Тѣхни Преосвещения епископитъ Николай и Иринеи, и о. д-ръ В. Яничъ бѣха приети на аудиенция отъ Н. В. Царя. Сщия денъ вечерта делегатитъ бѣха на вечеря въ югославиянската легация.

Въ понеделникъ, на 30. IV., всички делегати отпътуваха за Рилския манастиръ, дето били тържествено посрещнати отъ цѣлото братство, начело съ игумена Негово Високопреподобие Архимандритъ Кирилъ.

На следния денъ, вторникъ, Негово Преосвещенство епископъ Николай е служилъ въ манастирския храмъ Божествена литургия, презъ време на която ржкоположилъ въ иеродияконски чинъ манастирския братъ монаха Сергия.

На другия денъ била отслужена Божествена литургия отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ Стефанъ, въ съслужение съ гоститъ архиереи. Презъ време на тази Божествена литургия св. Софийския митрополитъ възвелъ иеромонаха Захари въ архимандритско достоинство и ржкоположилъ въ иеромонашески чинъ иеродиякона Сергия, а Преосвещенный Николай ржкоположилъ въ иеродияконски чинъ монаха Шахомия.

Сщиятъ денъ гоститъ тръгнаха за София, изпратени тържествено отъ цѣлото братство, като по пътя се отбили въ Дупница и въ двореца Царска Бистрица, дето били приети отъ Тѣхни Величества Царя и Царицата и задържани на закуска. Сщиятъ денъ се отбили и въ Самоковъ, където, въ църквата „Св. Богородица“, били дочакани отъ благочестивото гражданство, и късно се завърнаха въ столицата.

На 4.V., четвъртъкъ, на обѣдъ отпътуваха за Югославия Преосвещ. Епископъ Иринеи и Прот. М. Петровичъ. Останалитъ гости ще останатъ още нѣколко дни.

Дветъ делегации въ заседанията си на 28 и 29 априль и на 1, 2 и 3 май 1933 година, подиръ подробно разглеждане на въпроситъ за миръ и приятелство между дветъ сестри православни църкви и двата братски православни народи въ Югославия и България, въ духъ на приятелски събраниши, единодушно приеха следната резолюция:

1. Представителитъ на Югославиянския и Български национални съвети на Всемирния съюзъ за международно приятелство чрезъ църквитъ, събрали се на приятелска среща въ София и Рилския манастиръ отъ 28 априль до 3 май 1933 година, ржководени отъ християнския идеалъ за миръ и братолюбие, намиратъ, че е повелителенъ дългъ и крайно време за Св. Църква и за двата едновѣрни народи сърбски и български да положатъ всички усилия за създаване новъ духъ на отношеия помежду имъ.

Задача на Христовата църква още отъ начало е било да работи за възцаряване добръ духъ между хората и да се бори противъ лошиятъ духъ. Тази задача е и днесъ предъ всички църкви въ свѣта, а особено предъ православитъ църкви въ Югославия и България. Смѣтайки, че сегашното състояние на неприятелство и неприязнь между двата братски народа е дошло отъ намаление християнския духъ, представителитъ на двата национални съвети мислятъ, че една по-добра политика между България и Югославия може да се води въз основа на единъ промѣненъ духъ, духъ на съгласие и единение, на миръ и братолюбие между двата народа.

2. За постигане тая възвишена цель участващитъ въ тази среща сж убедени, че дветъ църкви, като най-близки сестри, влизайки въ пълно общение помежду си, ще благословятъ, подкрепятъ и съвмѣстно вършатъ всичко за одѣлотворение горния свѣтълъ Христовъ идеалъ; и че и двата братски народа, по завѣта на апостола Павла, отдавайки честь единъ другому, взаимно ще тачатъ и обезпечаватъ църковнитъ си и народно-обществени идеали, права и интереси на честь, име, езикъ, книга, народно съзнание, съвестъ и развитие у своя си и на всѣкъде.

3. За постигане сщията цель участницитъ препоръчватъ да се има грижа за отстраняване всичко, което създава недоразумения, недоволства, спорове и борби между двата народа и за прилагане мѣрки за взаимно опознаване, сближение, съгласие и подпомагане (взаимни срещи, посещения и почини между архиереи, свещенство, богослови, църковни сдружения, християни и т. н.; размяна на професори и богословска младежъ; взаимно уреждане поклонничества, лекции, сказки, духовни концерти и т. н.; взаимна осведомителна печатна служба; съвмѣстни църковни практически поедприятия и т. п.).

4. Като начало на тая мѣрка и като отговоръ на посещението на делегатитъ отъ Югославиянския националенъ съветъ, Българскиятъ националенъ съветъ да посети въ скоро време Югославиянския националенъ съветъ, като се завърши това посещение съ едно съвмѣстно заседание и съслужение въ гр. Охридъ, града на Св. Климента.

5. Двата национални съвети да влѣзатъ въ по-живо и активно взаимно отношение и да се грижатъ за искреното разпространение на горнитъ идеи и за плано-мѣрното постигане на горенабелязанитъ цели.

Кризата и детето.

Една отъ най-свещенитъ грижи на родителитъ е — отъ малката си рожба да създадатъ добръ човѣкъ, сиречь, *човѣкъ съ богата нравственостъ*. Въ крехката детска душа трѣбва да се посаждатъ красиви добродетели — ония сщитъ, отъ които сж извезени животътъ и дѣлото на Богочовѣка Христа. Народитъ отстѣгнаха и погизаха свѣтлитъ принципи за свобода, равенство и братство, които се записаха на Голготския кръсть. Егонизмътъ взема връхъ и задуши добродетелитъ! Човѣчеството из-

падна въ тежка морална криза, която се яви предпоставка на великата свѣтвна война и на днешната непознатата въ историята стопанско-икономическа и парична криза. И наистина, на една страна планини и пирамиди отъ богатства — веселие, преяждане и забрава, на друга — мизерия, гладъ, бунтъ, недоволство, робия.

И животътъ стана непоносимо тежъкъ за народитѣ. Една огромна въпросителна „*накъде и какъ?*“ се издига надъ изплашеното човѣчество и събира на среци и нескончаеми конференции голѣми и малки, близки и далечни народи.

— *Накъде?! — Къмъ нравствено засилване! Къмъ Бога и Неговата помощ!*

Ето единствениятъ отговоръ на поставения въпросъ. И тоя отговоръ трѣбва да се развие, да се засили, да стане в.еобщъ викъ и да ехти непрестанно по цѣлата грѣшна земя.

И *детето* ще дойде на помощ. Отъ него собствено и трѣбва да почнемъ. Изгървали сме нѣколко поколения деца, на които днесъ трудно можемъ да преустроимъ душитѣ. Похвално нѣщо сж грижитѣ за тѣхното тѣлесно здраве — за охранването и огойването имъ. Но туй не е всичко. Детето има и душа — безсмъртна душа. А за нея сж нужни още по-голѣми грижи. Затова именно трѣбва да се заемемъ съ възпитанието на децата, да се заемемъ рѣно, въ крехката възраст на детето, когато въ него за презъ цѣлъ животъ се вкореняватъ порочни или добродетелни наклонности. Ще трѣбва *детето* да се възпитава да слави Бога и да се бои отъ Твореца на вселената. Ще трѣбва словото Божие да проведемъ въ всички поддѣления на родното школо, сгрѣвани отъ мисълта, че благочестивиятъ животъ, вѣрата и упованието въ Бога спасиха българина отъ затриване презъ време на безкрайно дългото робство.

При днешната голѣма поквара очевидно нужно е да се повърнемъ къмъ оня силенъ религиозенъ духъ, когато българката-майка бѣ научила своитѣ деца презъ коледни, великденски и богородични пости, като четатъ молитви вечеръ предъ иконостаса, да правятъ 40 поклони.

И училището ще трѣбва да направи своето: да се освободи отъ безбожницитѣ и изгони днешнитѣ си „*моми*“ и „*ергени*“ (напудрени, наконтени и начервосани ученици и ученички).

Нѣкои, разбира се, ще ме упрѣкнатъ въ ретроградство. Азъ, обаче, смѣтамъ, че единичко Христовото учение, *приложено на дѣло*, ще подпомогне човѣчеството да излѣзе отъ тая криза, тѣй като то единичко отъ всички земни учения облагородява сърдцето, убива егоизма и звѣрското въ душата — прави човѣка *човѣкъ*, пригоденъ и склоненъ за човѣколюбиви дѣла. При това — а туй е най-важното — то не си служи съ насилие. Паричната и стопанско-икономическата криза ще изчезне, *ако изчезне моралната криза*. А последната ще се премахве, когато озонираме днешната задушлива атмосфера чрезъ религиозно-нравствено възпитание на нашитѣ деца — утрешнитѣ граждани и строители на България.

Чрезъ детето ще разрешимъ многоликата криза у насъ.

Стефанъ Д. Дачевъ.

Вториятъ томъ на Анти-Нитче.

(Книгата, която всѣки съзнателенъ свещеникъ би трѣбвало да прочете).

Младиятъ и даровитъ писателъ Любенъ Казанджиевъ следъ двегодишенъ трудъ, е вече написалъ, отпечатилъ и

пусналъ въ продажба и втория томъ на книгата си Анти-Нитче.

Предъ менъ е този втори томъ. Както и първиятъ, той е озаглавенъ „*Анти-Нитче. Книга за изобличение на единъ голѣмъ лѣжефилософъ-лѣжепророкъ и за утвърждаване на духовно-нравственитѣ ценности, отречени отъ него*“. Книгата има 33 печатни коли, обикновенъ форматъ (8^о).

Докато т. I-ви съдържа критически анализъ на Нитчевитѣ произведения, вториятъ томъ разглежда личността и идеитѣ на Нитче. За да се види какви животрепещуци въпроси се разглеждатъ въ тази книга, ще си позволя да набележа заглавията на нѣколко глави: I. *Фридрихъ Нитче човѣкътъ и неговата психопатология* (стр. 3—57); 2. *Нитче поетътъ, психологътъ и пророкътъ* (58—100); 3. *Нитче философътъ (I.—Идеята за живописната природа на човѣка; русата бестия; II. Дионисовството; III. Вѣчниятъ възвратъ; IV. Amor fat; V. Проблема за морала; Нитчевото учение за морала, проблемата за добро и зло като проблема за морала, стари и нови системи за моралъ; VI. Волята за властъ — стр. 101—352 ск.)* и т. н. Тѣзи заглавия само въ най-общи линии сочатъ съдържанието, което е разнообразно, изчерпателно и увлича читателя съ своята живостъ и съвременностъ. Така въ подглавата за „*Стари и нови системи за моралъ*“ сж разгледани — а) ветхозаветниятъ моралъ, моралътъ на елинизма, моралътъ на римлянитѣ, моралътъ на исляма, моралътъ на срднвѣковния католицизмъ, — на ренесанса, реформацията, френската революция, либерализма и б) Версайскиятъ моралъ, моралътъ на болшевиизма (на този болшевишки моралъ, авторътъ посветилъ 57 страници отъ своята книга), моралътъ на фашизма и най-последно — християнския моралъ стр. 313—341).

Рѣдко подъ ржка ми сж попадали книги, които да се четатъ тѣй леко и съ таково увлѣчение, както леко се чете тази книга на Л. Казанджиевъ. Съ таково увлѣчение и тѣй леко се четатъ нѣкои отъ творенията на самия Нитче. Съ таково увлѣчение неотдавна, вече за трети пѣтъ, препрочетохъ *Екермановитѣ Gespräche mit Goethe*. Л. Казанджиевъ умѣе да разказва леко своитѣ мисли, своитѣ наблюдения и изводи; той води читателя презъ лабиринта на своитѣ проучвания съ една завидна лекота. За да напише този (втори) томъ, той е прочелъ и проучилъ много, твърде много нѣща; неговиятъ кржгъ на наблюдения е немовѣрно разширенъ. Той не само разказва, но и учи своя читателъ: той съобщава хиляди факти изъ културната общочовѣшка история, — той ни въвежда въ интимния физически и духовенъ животъ на множество велики писатели, сравняеми или сравнявани съ Нитче, — той ни въвежда въ най-сжщественитѣ моменти отъ руската революция презъ 1918 година и пр. и пр.

Най-важното е, че Л. Казанджиевъ говори съ вжтрешно убеждение. Той е силенъ, защото вѣрва дълбоко въ великата задача, която преследва: да разголи нищожеството на единъ духовенъ псевдовеликанъ.

Ще се спра на нѣкои страници отъ този бележитъ трудъ.

Като разглежда психопатологията на Нитче, Л. Казанджиевъ се спира на всички важни моменти отъ живота на Нитче. Той говори за детинството на този пламененъ богоборецъ, когато за него „*религията — солидната основа на всѣко знание*“ стояла още надъ всѣко друго знание. Разглежда интимнитѣ връзки на младия Нитче съ семейството на Рихардъ Вагнера, разглежда разрива съ това семейство, началнитѣ прояви на болестъ у Нитче и дава дълбоко проучени сжждения за причинитѣ на Нитчевата лудостъ. Споредъ автора нито Фройдовата психоанализа,

нито материалистическите умования могат да разрешат успешно причините на Нитчевата лудост, причините на която се крият въ конфликта между Нитчевия духъ и Христа. Съ веселъ тонъ Казанджиевъ набелязва, какви възможности би трѣбовало да съществуватъ, ако лудостта на Нитче се обяснѣше на материалистическа почва съ огледъ на предположенията, че лудостта била наследствена, че се дължала на лична Нитчева болестъ и т. н. „Азъ не разказвамъ хумористически приказки, казва Казанджиевъ. Нека не ми се прави този упрѣкъ: Ако третирането на въпроса за Нитчевата психика въ този духъ изглежда така нелепо, така несериозно, така глупешко даже, вината съвсемъ не е моя. Ще отговарятъ господа материалистите... Материалистите и до днесъ не сж си дали трудъ да приспособятъ човѣшкия речникъ и говоръ къмъ своите теории. Употрѣбвайки въковните понятия душа, духъ, гений, разумъ, смисълъ, проява, целъ, идеалъ, любовъ, божественостъ и т. н., тѣ замаскиратъ идеологичната нищета на своите мирогледи“ (стр. 22).

Разглеждайки проблемата за морала, Казанджиевъ е написалъ великолепно страници, които тепърва ще бждатъ надлежно оценени у насъ. Въ връзка съ Нитчевото отричане на морала, Казанджиевъ разглежда, между другото, и морала на *болшевизма*, както и *Христовото нравствено учение*, което е антиподъ на Нитчевото.

Казанджиевъ ни води изъ задрѣстенитѣ, кървави и душни улици на болшевишкия духовно-нравственъ животъ. Читателятъ сѣкашъ чувствува миризмата на онѣзи 10,000,000 трупа, жертви на болшевизма отъ 1918 год. насамъ. Сатанизъмътъ на руските болшевици изпжква предъ читателя като една система на терора, физически и духовенъ.

— „Азъ осждамъ болшевизма, азъ издигамъ срещу болшевишката революция най-силното отъ всички обвинения, които нѣкога е произнасялъ обвинителъ. Защото се касае за най-голямата отъ всички мислими нравствени корупции, у която е имало даже волята и за последния отъ всички възможни корупции. Болшевишката революция не остави нищо незасегнато въ своята развала, тя превърна всѣка ценностъ въ безценица, всѣка истина въ лъжа, всѣка доблестъ въ душевна низостъ. Нека само нѣкой се осмѣли да говори за нейните социални идеали! Да се премахнатъ общественитѣ бедствия и злини — това въ сжщностъ, бѣ въ разрѣзъ съ нейната най-вътрешна стихия, тя въ сжщностъ се роди и заживѣ отъ бедствието на руския народъ, тя създаде бедствия, за да се увѣковѣчи. *Насилническото* завземане на властта отъ пролетарията — този престѣпенъ марксистски лозунгъ, този поводъ за изливане жестокостта и инстинкта за мѣсть у всички низши елементи, този взривенъ идеенъ материалъ се превърна на край въ една свѣтовна идея, въ една революция, провали цѣлия общественъ строй въ една необятна страна"... „Комунистическо оцастливяване на човѣчеството! Да създадешъ отъ комунизма едно себепротиворечие, една велика измама, една воля за лъжа и насилие на всѣка цена, едно извращение и презрение къмъ всички благородни, доблестни човѣшки заложби — въ това ли се състои комунистическо-болшевишкото оцастливяване на човѣчеството? Терорътъ като единствена практика на болшевизма; изсмукването на всичката кръвъ, на всѣка надежда, на всѣка любовъ къмъ благородния човѣшки животъ чрезъ своята безнравственостъ и измама на „социалистическите идеали...; чеката като символъ на най-подмолното съзаклятие на организирана държавна конспирация и всичко това насочено не само срещу великия руския народъ, но и срещу човѣщината изобщо, срещу красотата, благоденствието, доблестта, душата, духа, доброто, срещу цѣлостния прогресивенъ животъ! — Това въчно обвинение срещу болшевизма да се напише по всички

стени, навсѣкжде, където има стени, съ букви, които да накаратъ и слѣпитѣ да прогледнатъ“. — Ето какъ Казанджиевъ завършва по-нататъкъ: — „Съ капките на тая кръвъ (б.м. страданието на руския народъ засегнало сърдцето на автора!), а не съ обикновено мастило, сж написани всички страници върху болшевизма. Ала за своята кръвъ азъ не ще скърбя, ако тя предизвика у моя читателъ сжщото дълбоко духовно страдание, което съмъ изпитвалъ, когато тя е текла“. (стр. 308).

За християнския моралъ Казанджиевъ е написалъ една блестяща апология. Този моралъ, казва Казанджиевъ, стои извънъ времето и извънъ всѣка националностъ. Авторътъ упрѣква днешното човѣчество, че — държейки въ ръка ключа, който отваря вратитѣ на земното благоденствие (т. е. християнския моралъ), то не знае още това, нито пъкъ знае какъ да си послужи съ тоя ключъ. Нитче упрѣква и осмива християнския моралъ, споредъ който *всички били равни* предъ Бога. Нитче отрича равенството на хората изоснови; но той не разбралъ, че равенството е *равенство предъ нравствения законъ*, а не равенство въ лични дарби, заложби и развитие. Тъкмо споредъ християнския моралъ нравствената отговорностъ расте съответно дарбитѣ и положението на грѣшника. Авторътъ на Анти-Нитче оборва лекомисленитѣ присъди на Хекеля срещу морала на християнството, доказвайки, че Хекелъ или демагогствува или не е челъ Библията. Г-нъ Л. Казанджиевъ въ тази глава (за християнския моралъ) се проявява като добъръ аналитикъ. Освенъ това той обръща внимание на редица особености на християнския моралъ, които често (особено у насъ!) биватъ забравяни, или въ известни срѣди сж непознати. Авторътъ, оборвайки онѣзи, които се чудятъ, какъ въ живота ще могатъ да се изпълнятъ отъ всички хора всички, понякога твърде тежки, християнски подвизи, подчертава, че *християнскиятъ моралъ е степенуванъ*“ (стр. 331), защото „не сж еднакви задълженията на слабитѣ и на силнитѣ, на последнитѣ и на първитѣ“. Хубави думи е казалъ авторътъ и по въпроса за християнското „*несъпротивление на злото*“. Мамиятъ се онѣзи, които мислятъ, че християнството било символъ на пасивностъ, на пречупена воля за животъ и борба. Въ сжщностъ християнството носи *моралъ на най-висша активностъ*, каквато е възможна за човѣка на земята, казва Казанджиевъ.

Моята задача тоже бѣше да заинтересувамъ читателя. А книгата заслужава това. Това е книга, която ще даде на защищаващия християнството маса полезни знания; тя ще подигне много унили духове; тя ще събуди не одного отъ духовна летаргия. Има страници (42, 230, 238, 314, 333 и др.), при четенето на които ти се иска да поспоришъ съ автора, но тѣзи страници правятъ книгата още по-увлѣкателна, защото виждашъ, че авторътъ върви *по свой пѣтъ*, а знайно е, че онѣзи, които страхливо сж се придържали само о казани и приети вече положения, никога не сж могли и не сж дали на човѣчеството нѣщо ново. Младиятъ Любенъ Казанджиевъ не е отъ тѣзи писатели. Той живѣе съ една висока мечта; двата тома, които той посвещава на тази своя мечта, свидетелствуватъ, че той самъ гори въ пламъка на своитѣ мисли и копнежи къмъ по-високъ духовенъ животъ. Този неговъ копнежъ го приобщава къмъ групата на самогорящитѣ творци, единъ отъ които бѣше и Нитче; само че Нитче тръгна въ пѣтя на нелогичния животъ на духа, по пѣтя на инстинкта къмъ противоречие и склонността къмъ духовенъ организъмъ, докато авторътъ на Анти-Нитче следва тихата свѣтлина на Христовата любовъ.

Разочарование у рускитѣ безбожници.

То настѣпва у тѣхъ всѣки день. Година не се е минало отъ откриване на безбожническата петилѣтка, която целѣше въ края на 1937 година да стигне до тамъ, че никжде въ Съветска Русия да се не чува повече името на Бога, а гонителитѣ-мжчители вече сж капнали отъ умора и сж съвсемъ разочаровани.

Противорелигиозната пропаганда, която въ Москва най-силно действува, тая година, както съобщаватъ московскитѣ кореспонденти на европейскитѣ вестници, презъ Великденскитѣ празници почти напълно се провалила. На Великденъ всички църкви въ Москва и площадитѣ около тѣхъ, пламнали въ свѣтлини, били препълнени отъ богомолци. Религиозниятъ подемъ у вѣрующитѣ, въпрѣки кощунствената пропаганда на тиранитѣ, никогашъ тѣй силно не се билъ проявявалъ по-рано. И тоя силенъ религиозенъ духъ се проявява днесъ срѣдъ една нечувана мизерия, на която сж подложени християнитѣ въ тая мжченическа страна, при страшенъ гладъ, при ужасна нѣмотия и скжпотия, когато кило недоброкачественъ черенъ хлѣбъ съ голѣма мжка може да се купи за 200 лева, а едно яйце — за 90 лева.

Не се гаси туй, що не гасне. Большевититѣ сѣ повече и повече се убеждаватъ въ това. Всѣки день имъ дава доказателства, че коренитѣ на религията сж много по-дълбоко, отколкото тѣ сж предполагали. Тия корени сж срастнати съ духовната природа на човѣка, простиратъ се въ сърдцето му и сж неразривно свързани съ него. Да унищожитѣ тия корени, ще рече да разбиешъ сърдцето, да убиешъ самия човѣкъ. А откъсването на покаралитѣ отъ тия корени младочки, каквото правятъ большевититѣ, то е само външно и временно обезвѣряване на човѣка. Коренитѣ си оставатъ, тѣ сж живи и сочни и, при благоприятно време, наново покарватъ.

Большевититѣ не криятъ, че у тѣхъ е всичко гнило и развратено, всичко върви отъ развала къмъ провала. Стреснати отъ това, тѣ неотдавна предприеха коренна и безпощадна „чистка“ въ всички свои организации. Такъво прочистване предприели и въ организираната комунистическа младежъ — утрешна съветска Русия. И открили ужасни работи. Споредъ „Комсом. Правда“ отъ 19 април, само въ единъ малъкъ районъ на комсомолската организация въ Нижегородския край по-голѣма частъ отъ комсомолцитѣ била изключена за пиянство и развратъ. Ония комсомолци, които не разпжтничали, били уличени въ „религиозни симпатии“. Следъ направеното отъ районния комитетъ разследване въ комсомолскитѣ ядки станало ясно, че отъ десетъ комсомолци всѣки шестъ имали въ кжшитѣ си икони, като 18 отъ тѣхъ се вѣнчали и въ църква. Въ сжщия районъ секретаритѣ на колхознитѣ ядки минавали нѣкакви специални месечни курсове. Въ беседитѣ си съ тѣхъ ржководителтъ открилъ интересни нѣща. — Има ли у васъ антирелигиозни кржжочи? — запиталъ той секретаритѣ. Отъ 22 секретари, които присжтствуваха на курсоветѣ, само двама дали положителенъ отговоръ: „но не работятъ тия кржжочи, а само се числятъ на книга“ — добавили тѣ.

— А у кого отъ васъ, секретаритѣ на комсомолскитѣ ядки, по домоветѣ и квартиритѣ се намиратъ икони?

— Само трима секретари не дигнали ржка.

— Та какво е това, нима вие вѣрвате въ Бога?

— Не, не, подобно нѣщо нѣма!

— Тогава за какво ви сж иконитѣ?

— Е, знаете... бабитѣ... лелитѣ!

Съобщава „Комсом. Правда“ тия факти, разбира се, коментари, но не и безъ очевидно огорчение и разо-

Мла, следъ двѣтъ поругаванъ не бива.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

ОКРЖЖНО № 1583. отъ 17 мартъ 1932 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: по такситѣ, които следва да взематъ свещеницитѣ за завѣрка и написване документи.

Ваше Високопреосвещенство,

Св. Синодъ въ заседанието си отъ 10 мартъ т. год. реши енорийскитѣ свещеници да взематъ за завѣрка и написване на документи следнитѣ такси:

1) за завѣрка на махаленско свидетелство 10 (десетъ) лв.;

2) за завѣрка на удостоверение за материалното състояние нѣма да се взима нищо;

3) за издтване препись дубликатъ (обр. 2), вмѣсто изгубено кръщелно свидетелство, 10 (десетъ) лв.;

4) за издаване препись на бѣла книга отъ изгубено вѣнчално свидетелство 10 (десетъ) лв.;

5) удостоверение за свободностъ при встѣпване въ бракъ 50 (педесетъ) лв.;

6) нѣма да се взиматъ никакви такси при всички други случаи (на завѣрки, написване и издаване на документи), които не сж споменати въ това окржжно.

Това окржжно отмѣнява всички досегашни наредби, които му противоречатъ.

Препоржчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видински Неофитъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

За една опасна мания. Думата е за лѣвичарството, което особено отъ свѣршека на общоевропейската война насамъ е на мода у насъ. Като се каже *лѣвѣ*, по-голѣма частъ отъ хората разбиратъ издигнатъ, напредничавъ човѣкъ, такъвъ, който има за идеалъ въ живота щастieto и благоденствието на човѣчеството. Каже ли се обаче *дѣсенъ*, всѣки започва да разсжждава, че това е човѣкъ, който не вижда по-далечъ отъ себе си, това е представителъ на назадничавостта и реакцията. Не се гледа на дѣлата, които върши единиятъ или другиятъ и по които обикновено разумниятъ човѣкъ сжди за хората. По-важенъ е епитетътъ, който имъ се прикача. Щомъ се произнесе, напр., името на Мусолини, представата е готова: това е човѣкъ на реакцията и мракобѣсието. Произнесе ли се, обаче, името на Сталинъ, веднага то се отождествява съ представата за нѣкакъвъ новъ месия, който ще спаси човѣчеството отъ всѣкакъвъ видъ бедствия. Не е важно, че Мусолини обедини около себе си цѣлия италиански народъ, че го тикна къмъ небивалъ напредкъ, който тѣй увлекателно и художествено обрисоваха нашитѣ журналисти безъ разлика на партийни убеждения, следъ завръщането си отъ Италия; не е важно, че Мусолини спаси Италия отъ овладялата я анархия и гибель. Важното е, че Мусолини носи прозвището *фашистъ*, че е *дѣсенъ*. Това е достатъчно, за да бжде той окарикатуряванъ и обявенъ за врагъ на прогреса и поддръжникъ на мракобѣсието. А че Сталинъ руши и само руши всички ценности въ 150-милионната руска държава, че той и неговитѣ предшественици, за да опитатъ дали сж приложими въ живота химеричнитѣ имъ и безумни идеи, избиха елита на руската интелигенция, — това нѣма защо да се взима подъ внимание. Важното е, че Сталинъ е *лѣвѣ*. И колко много сж нещастнитѣ въ свѣта,

които плащатъ кръвенъ данъкъ на тази мания за лъвичарство! Тази е най-опасната мания, която донесе най-много нещастия на народитѣ въ Европа. И, за голѣмо съжаление, никой отъ ония, които сж обхванати отъ унищожителнитѣ ѝ клещи, не иска да съзнае, че лъвичарството е болестъ, а не добродетель. Ако *лъвичарството* бѣше това, съ което то се гордѣе, а именно, че е поддръжникъ и двигателъ на прогреса, то смѣло би трѣбвало да го преименуваме въ *дѣсничарство*, защото неоспоримъ фактъ е, че ония, които носятъ презрителното прозвище *дѣсници* сж допринесли най-много както за напредѣка, така и за доброденствието на човѣчеството. А всички ония, които сж сочени за най-ярки изразители на лъвичарството, сж донесли и носятъ само злини, като рушатъ хубавото старо, безъ да иматъ представа съ какво ще го замѣстятъ.

Това сж очевидни истини, които всѣки човѣкъ и съ слабъ умъ, стига да се позамисли, ще може да ги проумѣе.

Стига вече се е плащаль скжпъ данъкъ на най-опасната мания!

Повикъ къмъ обнова. Има редица указания, които и на най-голѣмия оптимистъ даватъ да разбере, че работитѣ у насъ никакъ не вървятъ къмъ добро. Зле сме материално, зло сме и морално. На една страна се шири ужасна нѣмотия, поради безработица; данъчнитѣ постъпления день изъ день намаляватъ, заплатитѣ на държавнитѣ служители все още не се изплащатъ редовно. А на друга страна моралната поквара върши страшни опустошения, толкова страшни, че народътъ ни може да стигне до пълненъ нравственъ банкрутъ. Всички викатъ, че вървимъ отъ развала къмъ провзла, защото никжде не се виждатъ сериозни грижи за спиране на тази развала. Мнозина вече говорятъ съ погнуса и отвращение за страшната корупция, която се насажда навсѣкжде, за престъпната демагогия, която се разлива по села и градове, и за долната партизанщина, която въ своето главоломно шествуване не се спира предъ нищо.

Кой ще ни излѣкува отъ страшнитѣ недъзи, които сж свили гнезда въ душитѣ ни, трудно е да се каже. Но гласове за търсене цѣръ вече се надигатъ.

Висшиятъ съветъ на Съюза на запаснитѣ офицери е ималъ заседание, въ което било разгледано положението въ страната, и следъ като било констатирано, че то е неударимо, взета била резолюция, да се работи за създаване условия, при които да се образува едно извънпартийно правителство отъ умни, честни и волеви българи, които чрезъ ефикасни реформи да спратъ процеса на разложението и да поведатъ страната къмъ творчество и благоденствие. Преди това заседание се появи въ в. „Слово“ една статия отъ председателя на Федерацията на запаснитѣ офицери и подофицери генералъ Сирмановъ, въ която сжщо така се лансираше идеята за едно извънпартийно правителство.

Този въпросъ днесъ е злободневенъ и се обсъжда въ цѣлия партиенъ и по-сериозенъ независимъ печатъ. Изказватъ се разни мнения *за* и *противъ*, които ние тукъ нѣма да предаваме. Намъ се иска, въ връзка съ повдигнатия въпросъ, да подчертаемъ само едно, — че всички съзнаваме тежкото положение на страната, положение, което може да стигне до катастрофа, и че нѣкаква обнова трѣбва да дойде, за да се изведе родината на спасителния брѣгъ. Ние се въздържаме да преценимъ решението на запаснитѣ офицери, защото не е наша работа да даваме мнение за една или друга форма на управление. Църквата се ръководи отъ единъ принципъ въ обществения животъ — да види морала, проповѣдванъ въ учението на Христа,

издигнатъ на подобаваща висота както въ личния и общественъ животъ, така и въ високитѣ институти на държавната машина. Отъ това гледище, всѣка обнова, която би довела нашия социаленъ животъ въ хармония съ Христовитѣ морални принципи, е добре дошла. Отъ такова гледище ние преценяваме и повикътъ на запасното офицерство къмъ една спасителна за страната ни обнова.

Дописки.

Достоенъ отговоръ на извършеното въ Севлиево кощунство.

На 1 срещу 2 мартъ н. г. съ непозната въ историята на българския народъ дързостъ, озвѣрени противъ църквата „обновители“ чрезъ взломъ влѣзоха въ дветѣ църкви на гр. Севлиево, и се поругаха надъ светинитѣ, като изпочупиха светитѣ църковни предмети и съсѣди. Съ това мерзко деяние, неотбелязано даже въ петвѣковното робство, престъпницитѣ разкриха както своя мораленъ ликъ, така сжщо и програмата на своитѣ вдъхновители за „бждеще строителство“. Всички здравомислящия хора осѣдиха авторитѣ на злодеянието, и съ свойственитѣ на християнина незлобие и доброта имъ простиха въ душитѣ си. Целта на туй кощунство бѣ да се отнеме всѣкаква възможность на учащата се младежъ да се причасти съ светитѣ Христови тайни, което щѣше да стане на 4 мартъ. Все пакъ злодейцитѣ не успѣха, защото дързостята имъ събуди задремалитѣ, но не залчени, чувства на привѣрзаностъ къмъ светата православна църква и бащината вѣра у християнитѣ въ града. Всѣки — кой съ каквото можеше — се притече на помощъ, за да се поправятъ щетитѣ и повредитѣ и се предотврати радостята на съвременнитѣ Херостратовци. Съ бързи и щедри дарения въ безвъзмезденъ трудъ, материали и срѣдства, църквитѣ не само не се затвориха, както се целѣше и както недобросъвестници разгласиха чрезъ печата, но даже и не почувствуваха нанесенитѣ щети. Съ масово посещение, което християнитѣ правиха и продължаватъ да правятъ и сега на църквитѣ, дебело се подчерта, че църквитѣ сж скжпи на всички и че безумци не ще смогнатъ да се надсиѣятъ надъ религиознитѣ чувства на цѣль народъ.

Онова, обаче, което *застрахователното дружество „Балканъ“* — София — направи на 2 априлъ н. г., надминава очакванията и на най-голѣмитѣ оптимисти. Въ дни на най-голѣма икономическа и стопанска криза, когато всѣки, обладанъ отъ егоизъмъ, се грижи само за себе си, и обществената благотворителность е твърде рѣдко явление, управата на дружество „Балканъ“ направи единъ високоблагороденъ жестъ чрезъ своя юристъ-консултъ г. Александъръ Стайковъ и инспектора г. Марко Тодоровъ: тя изпрати даръ на дветѣ църкви следнитѣ църковни предмети:

1) две свети Евангелия на престолни въ плушь и позлата, 2) месингова позлатена дарохранителница, 3) тежъкъ на престоленъ кръстъ съ камъчета въ позлата, 4) комплектъ проскомидийно дискосче съ звезда, 5) проскомидийно копие и лъжичка за св. причастие въ позлата, 6) два комплекта цвѣтни покровци и въздуси съ скжпи кръстове, 7) два комплекта черни покровци и въздуси, и 8) единъ илтонъ за св. престолъ — всичко на стойность надъ 13,000 лева.

Съ този тѣй цененъ и навремененъ даръ управата на дружество „Балканъ“ засвидетелствува своята голѣма привѣрзаностъ къмъ светата Православна църк-

ва и готовност да се отзовава ней въ помощ и подкрепа. Севлиевици сж дълбоко трогнати и силно възрадавани отъ този жестъ, изразъ на вѣра и благочестие, и изказватъ благодарностъ и признателностъ. Настоятелствата на дветѣ църкви още на 3 априль издадоха и разпръснаха изъ града и околията печатно благодарствено писмо къмъ щедритѣ дарители. Съ това тѣ, разбира се, не се отплащатъ, но не можеха да не дадатъ поне единъ слабъ реаленъ изразъ на своитѣ чувства. И наистина не може жестътъ на дружество „**Балканъ**“ да се отнесе неотбелязанъ, безъ да се посочи като примѣръ за подражание. Не може сжщо така да не се изкаже признателностъ и на г. Ал. Стайкова за положенитѣ грижи по доставката на дарението, за направенитѣ отъ него разходи въ срдѣства и време по донасянето това дарение, а особено за хубавата и грижливо изпълнена замисль, която е само негова.

„По дѣлата имъ ще ги познаете“. Жестътъ на дружество „**Балканъ**“ самъ говори много красноречиво за лицата, които стоятъ начело на управата му. Коментари сж излишни. Не можемъ обаче да не ги възхвалимъ публично, да не ги посочимъ на всички добри българи като примѣръ за подражание и да не имъ благодаримъ отъ сърдце за ценния имъ даръ. Богъ да имъ даде хиляди добрини.

Севлиево, 19 априль 1933 г.

Севлиевски Архиер. Намѣстникъ:
Свещ. Ст. З. Кривошиевъ.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Народното събрание започна разглеждането на законопроекта за закриване окръж. съвети.

Министъръ-председателътъ г-нъ Мушановъ и министритѣ на финанситѣ г. Стефановъ и на търговията г. Гичевъ сж въ Женевата, дето финансовиятъ комитетъ при О. Н. разглежда финансовото положение на България и облекченията, които трѣбва да ѝ се дадатъ. Министритѣ сж имали редъ срещи съ видни членове отъ О. Н.

— Празникътъ на труда—1 май—бѣ забраненъ поради готвенитѣ комунистически демонстрации. Много слаби инциденти сж отбелязани въ страната въ случая.

— Отпразднува се юбилеятъ на поета Ник. Ракитинъ въ Плевенъ.

Югославиянскитѣ държавенъ съдъ разгледа дѣлото срещу водача на хърватитѣ д-ръ Мачекъ за държавна измѣна и го осъди на три години затворъ. Започнати сж дѣла срещу студенти отъ Люблинския университетъ.

Гръцко-турскитѣ преговори сж на добъръ край. Бившиятъ гръцки кралъ Георги е направилъ извѣления, че ще се върне на гръцкия престолъ. Почти всички партии сж противъ неговото завръщане. Това извѣление е разтревожило народа. О. Н. ще направи нова финансова анкета въ Гърция, за да ѝ се дадатъ облекчения.

Въ Букурещъ ще се състои презъ юний конференцията на източно-европейскитѣ земеделски държави.

Въ Прага къмъ срдѣтата на тоя месецъ ще стане конференцията на Малкото съглашение. Тя ще трае повече дни и ще бжде една демонстрация срещу Италия и Германия.

Въ Германия гонението срещу евреитѣ продължава. Уволнени сж около 160 професори. Отъ Англия и Италия изказватъ недоволство и сочатъ отговорностъ за Германия, като съветватъ умѣреностъ, Гер-

манскитѣ хитлеризъмъ продължава подозрението къмъ Русия, Франция и Малкото Съглашение съ Польша, връзкитѣ между които ставатъ по-тѣсни. Америка и Англия, въпрѣки разположението си къмъ Германия, продължаватъ да гледатъ на хитлеризма като на заплашващъ мира.

Войната между Китай и Япония продължава. Японцитѣ, които бѣха се оттеглили до голѣмата стена, сж атакувани отъ китайцитѣ.

Франската социалистическа партия е предъ разцепление, следъ конгреса въ Авиньонъ. Франция ще сключи временно митническо съглашение съ всички държави.

Срещитѣ на Рузвелтъ съ Макдоналдъ и Ерио уясниха въпроситѣ около свикването на свѣтовната стопанска конференция въ Лондонъ, която ще се открие на 12 юний отъ английския кралъ, и конференцията по разоржжаването. Предстои среща на Рузвелтъ съ Шахтъ, германски пратеникъ.

Конференцията по разоржжаването работи съ подкомисии. Разгледанъ е съставътъ на германскитѣ въоръжени сили на 200,000, като се смѣта въ тѣхното число и полицията. Едно настроение царува противъ Германия.

Въ Русия гладътъ и лишенията сж засилени. Новитѣ засѣвания вървятъ мудно. Русия мобилизира въ Сибирь, за да се пази отъ Япония, която иска да сложи ржка на манджурската ж. п. линия, която е руска. Японцитѣ сж упоени отъ успѣхитѣ си надъ китайцитѣ, които сж отблъснати къмъ Пекингъ. Русия бърза да сключи спогодби съ европейскитѣ държави за всѣки случай. Ново прочистване на комунистическата партия е почнато.



ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА АДТОПИСЬ

I. У насъ.

„**Деньтъ на детето**“. Миналата недѣля, на 30 априль т. г., „**Деньтъ на детето**“ е билъ тържествено отпразднуванъ въ цѣлата страна.

Особено тържествено той бѣ отпразднуванъ въ столицата. По тоя случай на площада „Св. Ал. Невски“, въ специално приготвенъ павильонъ, бѣ отслуженъ молебенъ отъ Негово Високопреосвещенство св. Соф. митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Преосвещенства сръбскитѣ архиереи св. Охридския епископъ г. Николай и св. Новосадския епископъ г. Ириней, Тѣхни Високи Преподобия Архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ, сръбскитѣ священослужители протонерей Миловой Петровичъ и свещеникъ Ахиль Карадимчевъ и многобройно духовенство.

На молебена присѣтствуваха Нейно Величество Царицата, председателътъ на Народното събрание г. Ал. Малиновъ, г. г. министритѣ д-ръ Ал. Гиргиновъ и ген. Кисьовъ, народни представители, генералитетътъ, кметътъ г. д-ръ Хар. Оршаконъ, официални лица, ученицитѣ отъ всички български и чужди училища и многохиляденъ народъ.

Следъ молебена се образува, начело съ Нейно Величество, Високопреосвещени Стефанъ, сръбскитъ архиереи и официални лица, грандиозна манифестация, която мина презъ бул. „Царь Освободитель“. Царицата и официалнитъ лица заеха мѣстата на верандата на Военния клубъ. Къмъ 11 часа и 15 мин. започна манифестацията на ученицитъ. Въ продължение на повече отъ два часа тѣ минаваха подъ строй, бурно приветствувайки любимата Царица и официалнитъ лица съ „ура“ и развѣване на трикоълорни байрачета съ лика на Св. Кирилъ и Методия.

Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата сж подарили на Комитета по устройство „Деня на детето“ 20,000 лв., а Нейно Царско Височество княгиня Евдокия — 10,000 левъ.

Пристигане на Неврокопския митрополитъ. На 3 т. м. пристигна въ столицата Негово Високопреосвещенство св. Неврокопскитъ митрополитъ г. Макарий.

Заминали митрополити. Вчера, 5 т. м., отпътуваха за престолнитъ си градове Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититъ св. Ст.-Загорскитъ г. Павелъ и св. Врачанскитъ г. Паисий.

Утвърдени епархийски съветници. Съ Царски указъ №78 отъ 21 априлъ т. м. сж утвърдени новоизбранитъ епархийски съветници. Св. Синодъ е разпоредилъ новитъ съветници да встъпятъ въ длъжностъ.

Новъ архимандритъ. Св. Синодъ е далъ благословение да бжде възведенъ въ архимандритско достоинство иеромонахъ Захарий, братъ на св. Рилска обитель.

Денъ на слѣпитъ. По случай „Деня на слѣпитъ“, 21 май т. г. — Недѣля на слѣпородения, Св. Синодъ съ окржжно № 1957 отъ 4 т. м. е приканилъ Епархийскитъ началства въ Царството да наредятъ да се пуснатъ сжщия денъ въ всички църкви дискози въ полза на строящия се домъ и работилница на слѣпитъ въ България.

А съ окржжно № 2052 отъ 6. IV. т. г. Св. Синодъ сжщо е наредилъ до Епархийскитъ началства да приканятъ епархийскитъ свещеници да дадатъ съдействие на комитетитъ, които ще се организиратъ за събиране помощи въ Недѣля на слѣпия въ полза на благотворителнитъ инициативи на Дружеството на българскитъ слѣпи.

Изгнване на комунистическитъ депутати. Въ заседанието си на 12 м. м. Народното събрание гласува съ абсолютно мнозинство предложението на правителството, съ което се отнематъ мандатитъ на комунистическитъ народни представители и тѣхнитъ подгласници зарадъ тѣхната противодържавна дейностъ.

Първомайската комунистическа акция е пропаднала навсѣкжде, въпрѣки голѣмата устна и печатна пропаганда на болшевицитъ. Последнитъ не сж успѣли никжде въ страната да устроятъ нито една стачка, събрание, манифестация и демонстрация. Това се дължи не толкова на полицейскитъ мѣрки, колкото на просвѣтлението, което въ последно време е настъпило въ работническитъ срѣди.

Юбилеятъ на Н. Ракитинъ. На 23 м. м. въ гр. Пльвенъ е билъ тържествено отпразднуванъ 25-годишниятъ юбилей на поета Ник. Н. Ракитинъ. Отъ страна на Св. Синодъ юбилярътъ е билъ поздравенъ отъ Негово Всеблагословѣнство протоиерей Дим. Ташевъ, Архиерейскитъ намѣстникъ въ сжщия градъ, като му е приподнесълъ въ даръ и благословение и една Библия.

Строежътъ на протестантската църква въ Ловечъ забраненъ. Министърътъ на благоустройството г. В. Димовъ е забранилъ по-нататъшния строежъ на протестантската църква въ центъра на самия гр. Ловечъ,

понеже разрешението на постройката отъ бившия министъръ г. Г. Йордановъ противоречи на законитъ на нашата страна.

Нови богослови. Презъ февруарската изпитна сесия сж завършили успѣшно Богословския факултетъ при Софийския държавенъ университетъ следнитъ млади богослови: 1) Александъръ Величковъ и 2) Никола Ивановъ.

Сказки на проф. Вл. Н. Ильинъ. Пристигналъ е въ столицата г. Вл. Н. Ильинъ, известенъ руски ученъ и професоръ въ православния руски богословски институтъ въ Парижъ. Той ще държи три сказки: 1) На 5 т. м., 6½ часа веч., въ салона на Священническото братство, на тема: *Смисълътъ на страданията*. 2) На 7 т. м., 5 часа сл. об., въ Славянска беседа, на тема: *Християнство и марксизъмъ*, и 3) На 8 т. м., 6½ часа сл. об., въ аудитория № 14, на тема: *Съвременниятъ кризисъ и сждбата на капитализма*.

Ржководителътъ на Вътрешната мисия при Св. Синодъ г. Б. п. Стоименовъ посети преди празниците градоветъ: Ломъ, Видинъ и Вратца. Въ нѣкои отъ тѣхъ той е държалъ сказки и е устройвалъ конференции съ ржководителитъ на ученическитъ правосл. хр. д-ва и тия на православнитъ хр. братства.

Пока-а. Поканватъ се завършилитъ Пловдивската духовна семинария I — III випускъ включително да се обадятъ на свещеника — Маринъ Л. Романовъ въ гр. Пльвенъ и му съобщатъ:

1) Желаятъ ли да се устрои презъ тая година другарска среща въ Семинарията.

2) Кое време намиратъ най-удобно за срещата.

3) Да му изпратятъ точнитъ си адреси.

II. Въ чужбина.

Сръбската църква. Въ основа на устава на Сръбската православна църква, архиерейскитъ съборъ е приелъ подробенъ *Правилникъ* за църковнитъ такси, които трѣбва да се заплащатъ за официалнитъ действия на иерархическитъ и самоуправителни власти, тѣла и органи. Тѣзи такси сж въ полза на Сръбската православна църква — за покриване на нейнитъ общи нужди. Тѣ се заплащатъ въ пари или чрезъ специални гербови марки и обгербвани хартии. Начинътъ на заплащането, както и размѣра на таксата, се определятъ отъ специални тарифи. За всѣко официално действие (съ нѣкои особени изключения) се заплаща строго определена такса.

Изработването на тѣзи църковни гербови марки и хартии е изключително право на Сръбската православна църква (чл. 13. т. 2), която ги продава чрезъ своитъ органи.

— За Загребски митрополитъ бѣ избранъ отъ архиерейскитъ съборъ нишкиятъ епископъ Преосвещеный Доситей. На 9. IV. т. г. той е билъ тържествено въдворенъ на новата митрополитска катедра.

— *Мисионерски-пѣвчески курсове* за бѣлградско-карловската архиепископия сж открити въ манастира Раквица. Първиятъ курсъ се открива на 1 май и ще продължи до 1 ноември, следъ което продължава вториятъ курсъ. Въ този 12-мѣсеченъ периодъ ще се подготвятъ лица за мисионерска и пѣвческа работа.

Въ манастира Хилендаръ на Св. Гора е въведенъ общезжителниятъ уставъ. Въ съобщението, което Сръбската патриаршия е изпратила на бѣлградския вестникъ „Политика“ (7. IV. т. г.), се казва, че Сръбското кралство и Сръбската православна църква сж употребили голѣми усилия и безмѣрни материални срѣдства, за да откупятъ Хилендаръ. Въ по-ново време два сръбски краля сж посетили Хилендаръ. Краля Петъръ е посе-

тиль монастира и богато го дѣрилъ, като предназначилъ своя даръ за обновяване на общежитието.

Едва сега това могло да стане. Тържественото въвеждане на кинозиалния монастирски уставъ е станало въ присѣдството на специалния пратеникъ на Сръбската църква Преосвещения Охридски епископъ Николай.

Антиохийската църква. Споредъ атинския в. „Еклизиа“ (бр. 14—15), работитѣ въ антиохийската църква вече се били успокоили. Църквата зживѣла вече нормално. Призването на избора на Александра за патриархъ на антиохийската църква сложи вече точка на досегашнитѣ караници тамъ. Св. Синодъ назначилъ за лаодикийски митрополитъ протосингела на сжщата лаодикийска митрополия архимандрита Трифонъ Грагекъ, който билъ ржкоположенъ вече въ архиерейско достоинство презъ срѣдата на м. февруарий т. г и се настанилъ въ седалищния градъ на епархията си, като произнесълъ надлежно слово на паството си и отправилъ напжтственото си писмо до всички православни отъ епархията си.

ВЕСТИ ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА.

Какъ англичанитѣ се защищаватъ отъ болшевишката пропаганда. Арестуването и сжденето на англичанитѣ-инженери въ Москва предизвика възбуждение въ цѣла Англия. Всички въ тая свободолюбива страна бѣха заговорили вече за прекъсване всѣкакви сношения съ Съветска Русия. На 20 априлъ, когато всеобщото негодувание противъ Москва е било най-силно, болшевицитѣ предавали по радиото речи и статии, които оправдавали сжда надъ англичанитѣ. Никой, обаче, нито една дума не е можалъ да разбере, защото всички петъ московски предавателни пунктове, между 8 и 9 часътъ вечеръта, били заглушвани отъ други предавателни станции въ Англия. Всѣки пжтъ, когато приемателниятъ апаратъ се поставялъ на вълната, по която се предавали известия отъ Москва, отъ високоговорителя се раздавали диви бучения, траканя, избухвания, ревъ... „Англия — пише по тоя случай парижкиятъ руски в. „Послѣднія новости“ — е страна свободна и не знае цензура. Но за обуздаване болшевишката пропаганда въ ефира тя има можщи срѣдства. Английскитѣ комунисти вчера били побѣснѣли: нито една дума отъ онова, що се предавало отъ Москва, тѣ не могли да разбератъ. Точно въ 9 часътъ бученията и траканята се прекратили, и слушателитѣ могли да чуятъ великолепно изпълнения „Интернационалъ“, а следъ това по руски взелъ да говори очарователенъ женски гласъ, но вече не за процеса на английскитѣ инженери“.

Втори полетъ надъ Еверестъ. Авиаторитѣ лордъ Клайсделъ и лейтенантъ Макъ-Интайръ, придружени отъ операторитѣ Фишеръ и Блекеръ, миналата седмица взели два аероплана отъ експедицията на Хуустона и, безъ разрешение на началника, решили на свой рискъ и отговорность да направятъ новъ полетъ надъ Еверестъ.

Инициативата имъ ее увѣнчала съ пълненъ успѣхъ. Фишеръ въ продължение на четвъртъ часъ снималъ върховетѣ на Хималаитѣ. Блекеръ направилъ многобройни фотографии на много по-блиско разстояние, отколкото при първия полетъ надъ Еверестъ; направитѣ отъ експедицията снимки даватъ сега пълна картина на масива на Хималаитѣ.

Аеропланитѣ достигнали 11,500 метра височина. Термометърътъ вънъ отъ кабинитѣ показвалъ 45 градуса подъ нулата.

Настоятелство при църквата „Св. Николай Софийски“

ОБЯВЛЕНИЕ № 40.

Обявява се на интересующитѣ се, че при църквата „Св. Николай Софийски“ III енория за свещеникъ е вакантна. Кандидатитѣ да заематъ тази енория да подадатъ заявление съ документитѣ въ Св. Софийска митрополия.

София, 1 май 1933 год.

Отъ настоятелството.

1—31—1

Обявление № 7.

Настоятелството на храма „св. Теодоръ“ въ с. Райково, Пашмаклийско, известява на интересующитѣ се, че енорията, състояща се отъ 300 кжщи, е вакантна и търси кандидатъ семинаристъ.

Желаещитѣ да я заематъ, да изпратятъ документитѣ си въ Намѣстничеството — Пашмакли, и се явятъ въ църквата ни на пѣние и проповѣдь.

с. Райково, Пашмаклийско, 16 мартъ 1933 г.

Отъ настоятелството.

2—1—2

Настоятелство на църквата „Св. Петка“ въ гр. Пещера.

Обявление № 24.

Енорията при църквата „Св. Петка“ въ гр. Пещера, състояща се отъ 270 кжщи (430 семейства), е вакантна.

Желаещитѣ да я заематъ, завършили духовна семинария, трѣбва да се явятъ въ църквата за пѣне и произнасяне проповѣдь и, въ месеченъ срокъ отъ напечатване настоящето, да подадатъ заявление съ документитѣ си въ Св. Пловдивска Митрополия.

гр. Пещера, 31 мартъ 1933 год.

Отъ настоятелството.

2—4—2

КАМБАНИ



Църковни, училищни, свѣщници, съ различни величини — първокачествени. Продавамъ на изплащане. Преливаме стари на самото мѣсто. Отнесете се при Димитъръ М. Алексиевъ — техникъ-камбанолѣяръ.

ул. „Клементина“ № 251 — София.

1—32—1